Két vén bolond otthonra talál

Végy egy szelet andalúz életet

fine selection

VICTORIA TWEAD

VICTORIA TWEAD

Két vén bolond otthonra talál

Végy egy szelet andalúz életet

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

El Hoyo fiatal és öreg lakóinak, akik meleg fogadtatása,
türelme és nagylelkűsége egyszerűen lenyűgöző volt.
Szívből köszönöm nekik!

És Julietnek és Sue-nak, a Gin ikreknek.
Kívánom, hogy soha ne ürüljön ki a poharuk!

1.
Az ötéves terv

– Halló!

– Itt Kurt.

– Ó, jó napot, Kurt! Hogy van?

– Kösz, jól. Már csak a papírokat kell aláírniuk. Megbeszéltem az időpontot a közjegyzővel. Május 23., 12 óra.

– Rendben. Nézek repülőjegyet és… – De Kurt már le is tette.

Kurt, a német ingatlanügynökünk az a fajta ember volt, akinek kérdés nélkül engedelmeskedik az ember. Így május 23-án ismét Spanyolországban találtuk magunkat. A közjegyző irodájában ültünk egy hatalmas, fényesre polírozott asztal körül. Mellettünk a banki tanácsadónk foglalt helyet, bankjegyekkel tömött aktatáskával az ölében.

Kilenc hónappal ezelőtt még azt sem tudtuk, hogy Kurt létezik. Kilenc hónapja Joe és én egy átlagos sussexi városka átlagos házában éltünk. Kilenc hónappal ezelőtt még rendes munkánk volt, és rendes jövő elébe néztünk.

Majd egy lehangoló vasárnapon úgy döntöttem, hogy minden máshogy lesz.

„…felhőszakadások várhatók az ünnepek alatt és a jövő hét elején is. A hőmérséklet nem haladja meg a 14 fokot…”

Augusztus volt, és az időjóskisasszony kabátban kucorgott az esernyője alatt. Egész júniusban esett, júliusban pedig még jobban. Nagy sóhajtással kapcsoltam ki a tévét, mielőtt még jobban elkeserítene. Hah! Tipikus angol idő!

A lehangoltságomat csalódottság váltotta fel. Visszatértek régóta gyötrő gondolataim. Miért kellene ebbe beletörődnünk? Miért nem megyünk el innen? Miért nem költözünk imádott Spanyolországomba, ahol mindig süt a nap?

Az ablakhoz mentem. Az esőcseppek csigalassúsággal csörgedeztek végig az üvegen. Szürke felhők lógtak az égen, még több esővel, szinte beborították a városkát. Ázott szemét árasztotta el a csatornákat.

– Joe! – Joe félig nyitott szájjal szunyókált a kanapén. – Joe! Beszélni szeretnék veled.

Szegény Joe! Az én béketűrő férjem. Elterpeszkedve feküdt, az újság kicsúszott a kezéből. Teljesen ellazult, még boldog tudatlanságban afelől, hogy az életünk milyen fordulatot vesz.

Tipikus angliai otthon

Mennyire máshogy festett „szakadt” farmerében, mint a ropogósra vasalt egyenruhájában! Nekem viszont, bármit viselt is, ugyanaz az ember volt, katonatiszt és úriember, aki nemsokára nyugállományba vonul,

és tudtam, hogy alig várja a békés napokat. A meteorológus hölgy azonban tettre sarkalt. A „vezérhangya" elindult bennem. Addig nyüzsgött, hogy már nem tudtam nem odafigyelni rá.

– Mi az? Mi baj? – Félálomban a szavai elmosódtak, a szeme még mindig csukva volt. Esőcseppek doboltak az ablaküvegen.

– Joe! Figyelsz?

– Aha…

– Amikor nyugdíjba mész, szeretném, ha mindenünket eladnánk, és vennénk egy házat Spanyolországban.

Sóhajtás.

Igen. A kocka el volt vetve. Végre bevallottam, mire vágyom. Magam mögött akarom hagyni Angliát, ahol örökösen esik az eső, és végleg Spanyolországba akarok költözni.

Joe szeméből kiszállt az álom. Feltápászkodott, kék szemében zavarodottság tükröződött, ahogy próbálta megfejteni, mire gondolok.

– Vicky, mit mondtál az előbb? – sandított felém.

– Spanyolországba akarok menni, és ott akarok élni.

– Ugye viccelsz?

– Egy kicsit sem.

Természetesen nem csak az eső tehetett róla. Számtalan okom volt rá, néhány homályos, néhány határozottabb.

Mindent jól kitaláltam. A gyerekeink felnőttek, szétszéledtek a világban: Skócia, Ausztrália és London. Unokák még nincsenek a láthatáron, és Joe-nak már csak egy éve van a nyugdíjig. Akkor olyan szabadok leszünk, mint a madarak, hogy bárhol fészket rakjunk, ahol csak akarunk.

És az élet Spanyolországban sokkal olcsóbb. Az itteni adónak csak a töredékét kell fizetni, az ennivaló olcsóbb, a házak olcsóbbak…

És még sorolhatnám.

Joe figyelmesen hallgatott, én pedig a reakcióit lestem. Általában *ő* a meggondolatlan, nem én. Teljesen tudatában voltam, hogy fenyegetve érzi mindazt, amit a nyugdíjas éveiről elképzelt. Éppen most foszlik szerte az álma, hogy egész nap házikabátban lebzsel, a könyvét írja, és érthetetlen matematikai feladványokkal szórakoztatja magát.

– Állj meg egy szóra, Vicky! Azt hittem, mindent elterveztünk. Ha akarsz, néhány napot tanítasz helyettesítő tanárként, amíg én a könyvemen dolgozom.

Joe szórakozottan megvakarta a hátsó fertályát. Most az egyszer nem vettem tudomást erről a bosszantó szokásáról, teljesen elragadott a hév:

– De képzeld csak el, hogy Spanyolországban írhatsz! Képzeld el, hogy egy szőlőlugas árnyékában ülve írod életed fő művét!

Odakint az elhaladó autók ablaktörlője a szélvédőt csapkodta, a kerekek piszkos vizet csaptak fel. Joe az ablakban állva bámulta a felhőszakadást, én pedig úgy éreztem, fontos pontra tapintottam rá.

– Miért nem írsz egyet a híres listáidból? – kérdezte félig viccesen.

Híres vagyok a listáimról és a feljegyzéseimről. A jegyzetkészítés génjét apámtól örököltem, semmit sem tudok tenni ellene. Naponta lejegyzem, milyen idő volt, a hőmérsékletet, az első hóvirágot, a hangyák kirajzását, az euró árfolyamának változását, mindent. Bevásárlólistákat készítek, boltokra lebontva. „Tennivalók" című listákat írok, valamint „Kérlek szépen, Joe!" című listákat készítek. A nyaralás előtt „Mit ne hagyjunk itthon?" listát állítok össze. Még a listáimról is listát vezetek. A munkahelyemen rám is ragadt a Schindler név.

Nekiálltam tehát, hogy összeállítsam mindazt, amit adu ásznak gondolok:

- Napsütés
- Olcsó házak
- Vidéki élet
- Nagyon alacsony adó
- Barátságos emberek
- Kevesebb bűncselekmény
- Nincs fűtésszámla
- Olcsó benzin
- Csodálatos spanyol ételek
- Olcsó bor és sör
- Elérhetők a műholdas adások, így nem maradsz le az angol fociról
- Sokkal lazább életstílus
- Akkora házat engedhetünk meg magunknak, ami elég nagy a családnak és a vendégeknek
- A televízióhoz nincs szükség engedélyre
- Angliától csak néhány órányi repülőútra van
- Tovább élhetünk, mivel a mediterrán étrend a legegészségesebb a világon

Amikor kifogytam az ötletekből, átnyújtottam a listát Joe-nak. Rápillantott, majd odabökte:

– Főzök egy kávét – de a listát magával vitte. Sokáig időzött a konyhában.

Amikor kijött, várakozóan néztem rá. Tudomást sem véve rólam, tollat ragadott, és valamit odafirkantott a lista aljára. Elégedetten az asztalra csapta, majd kiment a szobából. Felkaptam és olvasni kezdtem a megjegyzéseit. Olyan erősen rányomta a tollat, hogy majdnem átszakította a papírt.

Ezt írta:

- Nem tudunk spanyolul!
- Túl sok a légy!
- A költözés maga az iszonyat!

Hetekig vitatkoztunk, érvekkel és ellenérvekkel pingpongoztunk. Még amikor nem erről beszéltünk, a téma akkor is ott lógott a levegőben, szinte tapinthatóan. Majd egy szép napon (talán csak véletlen, hogy már megint esett?) Joe meglepetéssel szolgált számomra:

– Vicky, miért nem foglalsz le karácsonyra egy utat, hogy körülnézzünk?

Az ölelésemmel majdnem eltörtem a bordáit.

– Ne olyan hevesen! – bontakozott ki a szorításomból, kartávolságra eltolva magától. – Csak annyit próbáltam mondani, hogy rendben, hajlandó vagyok egyezkedni.

– Mit értesz azon, hogy egyezkedni?

– Mit szólnál hozzá, ha úgy tekintenénk erre, mint egy ötéves tervre? Nem adjuk el a házat, csak bérbe adjuk. Rendben, *elköltözhetünk* Spanyolországba, de ne szükségszerűen örökre. Az öt év elteltével még mindig eldönthetjük, hogy visszajövünk-e Angliába, vagy ott maradunk. Én örömmel kipróbálnám öt évig. Te mit gondolsz?

Meghánytam-vetettem magamban a dolgot. Spanyolországba költözünk, de inkább megoldandó feladatként tekintünk az egészre. Tényleg jó ötletnek tűnt. Voltaképpen tökéletes egyezségnek.

Joe az arcomat fürkészte.

– Nos? Egyetértesz?

– Megegyeztünk! – Ezt akár győzelemnek is lehetne nevezni. Ötéves terv. Ennek tényleg van értelme. Bármi történhet öt év alatt.

– Akkor rendben. Foglalj le egy utat karácsony táján, és onnan kezdjük el számolni az öt évet!

Az interneten lefoglaltam egy kéthetes vakációt Almeríában.

Miért pont Almeríában? Nos, elég jól ismertük ezt a vidéket, mivel a mostani már a negyedik látogatásunk lesz arrafelé. Andalúziának ezt a részét tökéletesnek tartottam. Csupán két és fél óra repülőút Londontól, garantált napsütés, barátságos emberek és olyan látvány, amelytől az embernek tátva marad a szája. Mindent kipipáltam. Joe óvatosan egyetértett velem abban, hogy *talán* ez lehet az ideális hely.

Eldöntöttük hát, hová megyünk, de milyen típusú otthont szeretnénk Spanyolországban? Költségvetésünk szűkös volt, mivel nem akartuk eladni az angliai házunkat. Valami olcsót kellett találnunk.

Előző útjainkról tudtam, hogy az üdülőhelyek összes házát utálom. Tömegesen legyártott legóházak – mind ugyanúgy fest, mind jellegtelen, és a következő ugyanolyan jellegtelen házra néz. Nem, tudom már, mit szeretnék: egy házat, amelyet rendbe hozhatnánk, amelyből gyönyörű kilátás nyílik, és amelynek jó az elrendezése – lehetőleg egy érintetlen spanyol faluban.

Joe-tól eltérően mindig is odavoltam a házakért. Én voltam a hajtóerő az angol ingatlanpiac létráján való nehéz felkapaszkodáshoz, mely végül még azt is lehetővé tette számunkra, hogy eltűnődjünk a külföldre költözés gondolatán. Az elmúlt néhány évünk azzal telt, hogy vettünk egy elhanyagolt házat, felújítottuk és eladtuk, szép haszonra téve szert. Megvettük a következőt, és végigcsináltuk ugyanezt. Kimerítő feladatnak bizonyult. Kenyérkereső munkánk egészen más jellegű volt, a házfelújítás mégis nagyon megérte az erőfeszítést. Hiszen most megengedhettük magunknak, hogy kiadjuk a

házunkat Angliában, és vegyünk egy szerény házikót Spanyolországban.

– Ha úgy döntünk, hogy odaköltözünk, és veszünk egy régi házat, amit felújítunk, az egyáltalán nem olyan lesz, mintha ugyanezt Angliában tennénk. Ott minden teljesen más lesz – jelentette ki Joe.

És milyen igaza volt!

Úgy vártam azt a karácsonyt, mint egy gyerek. Számoltam a napokat, hogy újra spanyol földön járhassak. Megérkeztünk, és bár karácsonyi dekorációk ragyogtak a reptéren, elég meleg volt ahhoz, hogy levegyük a kabátunkat. Nemsokára megtaláltuk a hotelünket, és beköltöztünk.

Másnap reggel béreltünk egy kis autót. Joe, miután végül beletörődött az elkerülhetetlenbe, boldogan vezetett a hegyek között, A HÁZ-at keresve. Két hetünk volt rá, hogy megtaláljuk.

A hegyek ismét elvarázsoltak bennünket – a végtelen kék ég a lustán köröző ragadozó madarakkal, a fényes naranccsal és citrommal tarkított rendezett gyümölcsöskertek. Az eldugott, álmos falvak megbújtak a völgyekben. Még a szűk, szeszélyes és kanyargó utak sem tudták megtörni Andalúzia varázsát.

Naponta utaztunk keresztül fehérre meszelt falvakon, ahol a feketébe öltözött alacsony nénikék kezében megállt a seprű, amikor elhaladtunk a kapujuk előtt. Integettünk a mezőkön dolgozó parasztoknak, akik körül hatalmas por szállt fel. Megálltunk, hogy átengedjük a kecskenyájakat a pásztorokkal. A vezérállat csengettyűje ellentmondást nem tűrően csilingelt, a többi állat követte, futtukban hirtelen haraptak egyet-egyet a gyér növényzetből.

Bár még nem találtuk meg A HÁZ-at, abban biztosak voltunk, hogy ráleltünk a vidékre, ahol élni szeretnénk.

Egy szép napon begurultunk egy falucskába, mely a meredek hegyoldalon kapaszkodott. Beléptünk a nyüzsgő *tabernáb*a. Sokan voltak bent, szinte vágni lehetett a dohányfüstöt. A fehér kötényes kocsmáros végigmért bennünket, és biccentett. Nem mosolyodott el, csak bólintott.

Joe talált egy billegős faasztalt az ablak mellett, csodálatos kilátással. Letelepedtünk, és hagytuk, hogy belénk ivódjon a hely hangulata. A mellettünk lévő asztalnál négy idős férfi kártyázott. Egy másik csoporton belül forró vitába keveredtek néhányan. Kihallottam a „Barcelona" és a „Real Madrid" szavakat. A kocsma legtöbb vendége férfi volt.

Mogorva, a kocsmáros közeledett felénk, miközben kötényébe törölte a kezét, és az asztalunkról lesöpörte a képzeletbeli morzsákat. Arcát pompás bajusz ékesítette, mely az összes lehetséges arckifejezését elrejtette, és megnehezítette a kommunikációt.

– Láthatnánk az étlapot? Legyen kedves! – kérte Joe a legjobb (könyvből tanult) spanyolságával.

Mogorva megrázta a fejét, és felhorkantott. Úgy tűnt, nincs étlapjuk.

– *No importa* – mondta Joe. – Nem számít.

Jelbeszéd és türelmetlen mormogás kíséretében Mogorva felvette a rendelést, de a sors úgy akarta, hogy az étel, amit kihozott, így is meglepetéssel szolgáljon. Kis kosárban néhány szelet kenyeret csapott elénk az asztalra, amelyet két tányér követett. Fokhagymás

gomba – isteni! Az utolsó cseppig mindent kimártogattunk, hátradőltünk a széken, és emésztettünk – az ennivalót és a környezetet. Spanyol szokás szerint a kocsma minden egyes vendége úgy ordított, mintha komoly gond lenne a hallásával.

– Kifutunk az időből – jelentette ki Joe. – Hiába csavargunk mindenfelé, semmit sem fogunk találni. Erősen kétlem, hogy a vakáció alatt megtaláljuk a nekünk tetsző házat.

Hirtelen, a spanyol hangzavarban is kristálytisztán kivehetően csendültek fel az angol szavak: „Szarházi! Hol vannak a kulcsaim?"

Fokhagymás-gombás tapas
Mogorva módra

Champiñones al Ajillo

4 személyre

50 ml extraszűz olívaolaj
250 g friss gomba (szeletelve)
4-6 gerezd fokhagyma (zúzott vagy szeletelt)
3 evőkanál száraz spanyol sherry
2 evőkanál citromlé
egy csipet szárított csili (lehet több is)
egy csipet paprika (lehet több is)
só, frissen őrölt bors
frissen vágott petrezselyem a díszítéshez

Egy serpenyőben felhevítjük az olajat, és 2-3 percig folyamatos kevergetés mellett nagy tűzön átsütjük a gombát. Lejjebb vesszük a hőfokot, és hozzáadjuk a fokhagymát, a citromlevet, a sherryt, a sót és a borsot. Ha lágyabb ízt szeretnénk, itt meg is állhatunk, de ha „tüzesebbre" vágyunk, adjuk hozzá a szárított csilit és a paprikát is. Főzzük még körülbelül 5 percig, amíg a fokhagyma és a gomba megpuhul, majd vegyük le a tűzről. Szórjuk meg petrezselyemmel, és tálaljuk előmelegített kis tálakon.

Friss, ropogós kenyérrel szolgáljuk fel, hogy a végén kimártogathassuk az erős fokhagymás levet.

Megjegyzés: A tapa jelentése spanyolul „fedő" vagy „lefed". Az elnevezés onnan ered, hogy a legyek távoltartására hússzeletekkel fedték le a sherrys poharakat. A hús, gyakran sonka vagy kolbász, jellegzetesen sós ízű, amitől szomjas lesz az ember. A kocsmárosok ezt látva elkezdtek többféle tapast készíteni, ily módon növelve az alkoholfogyasztást. Ekképpen született meg egy új hagyomány.

2.
Judith, Anya és Kurt

Hirtelen hátrafordultunk, épp amikor a hang tulajdonosa, egy testes hölgy, megtalálta a kulcsait, és diadalmasan megcsörgette őket a levegőben. Tökéletes – hangos és könnyed – spanyolsággal vett búcsút ivócimboráitól.

Ezt a lehetőséget nem lehetett elszalasztani. Amint nagy léptekkel elhaladt az asztalunk mellett, rámosolyogtam és megszólítottam:

– Üdvözlöm, ön ugye angol? – Nem voltam túl eredeti, belátom, de a kívánt hatást elértem. Lelassított.

– Vicky vagyok, ő pedig Joe – mondtam. – Egyszerűen imádjuk ezt a környéket. Ön már régóta itt él?

Judith egyedülálló volt a maga nemében. A hatvanas éveiben járt, haját vastag lófarokba fogta össze, tipikus angol ruhákat és kényelmes edzőcipőt viselt.

Kezet ráztunk, majd teljes súlyával ráhuppant a székre, melyet Joe kihúzott számára.

– Huszonöt éve – mondta. – Atyaisten! Hogy rohan az idő!

– Nyilvánvalóan teljesen berendezkedett már – szólt Joe.

– Átkozottul szép ez a hely – jelentette ki Judith, miközben hátradőlt a széken, és a kulcscsomójával játszadozott. – Tudják, ez a klíma sokkal kellemesebb Anya reumájának.

Judith hangja műveltségről árulkodott, bár gyakran használt cifra töltelékszavakat. Jóllehet úgy festett és úgy is viselkedett, mint egy különc angol arisztokrata, látszólag teljesen otthon érezte magát Spanyolország e távoli szegletében, és a kocsmában való fogadtatásából ítélve a falusiak befogadták és tisztelték. Velünk barátságos és közlékeny volt, és az összes puhatolózó kérdésünket harsányan megválaszolta.

– A spanyolok rettenetesen kényelmesek – kiabálta. – A takarítónőnket, Anát dinamittal kell kirobbantani, hogy nekiálljon takarítani.

– Gondolt valaha rá, hogy visszamegy Angliába? – kérdeztem, és közben meglehetősen sajnáltam szegény Anát.

– Jóságos ég, drágám! – kiáltott fel tágra nyílt szemmel. – Semmi pénzért! Egy kicsit sem hiányzik a jó öreg Anglia!

Rápillantott a karján lévő férfiórára.

– A francba! Mindig az idő. Anya tudni szeretné, merre járok. Miért nem jöttök el hozzánk, és találkoztok Anyával? – Joe-val egyetértettünk, gyorsan fizettünk Mogorvának, és követtük Juditht a verőfényes napsütésbe.

– Merre vagytok, gazfickók? – rikkantotta, ahogy kiléptünk az ajtón. Joe rémültnek látszott, én pedig egyenesen kővé dermedtem. Hirtelen rengeteg kutya szaladt elő az árnyékból, körülugrándoztak bennünket, és akkor jöttünk rá, hogy a megszólítás nem is nekünk szólt.

– Hány kutyád van? – kérdeztem, elmerülve a lihegő kutyák sűrűjében.

– Kilenc – vetette oda Judith kurtán. – Az meg ott „Fél”.

Biztosan értetlenül néztem, mert hozzátette:

– Ő az utolsó. Mindig mondtuk, hogy soha nem lesz tíz kutyánk, így amikor idekerült, Félnek neveztük el. Tehát csak kilenc és fél kutyánk van. Istenverte spanyolok! Fogalmuk nincs, hogyan kell gondoskodni az állatokról.

Judith háza Mogorva kocsmájánál nem sokkal lejjebb, ugyanabban az utcában volt. Egy méretes kulccsal kinyitott egy hatalmas kétszárnyú ajtót, és betessékelt minket az elsötétített házba. Miután a szemünk hozzászokott a sötétséghez, egyből rájöttünk, hogy Aladdin barlangjába kerültünk. A nappalit méretes és masszív angol antik bútorokkal zsúfolták tele, melyekről lerítt a koruk és a múltjuk. A falakon hatalmas tükrök lógtak. Minden felületet csecsebecsék és értékes régiségek töltöttek ki. Közelebbről megnézve, a hatalmas tálalószekrény és a mahagóniasztal lábai kifakultak és helyenként szétforgácsolódtak, ahol a kutyák megrágcsálták őket.

A polcok meghajoltak a poros szobrocskák és könyvkupacok alatt. Időnként megmozdult valami a sötétben, és alvó macskák alakja bontakozott ki mindenhol. Egyikük a kandallópárkányon aludt, egy másik a hangversenyzongorán. A fa ablakredőny résein fénysugarak szűrődtek át, és megvilágították a táncoló porcicákat és macskaszőrt.

– Hadd mutassalak be benneteket Anyának – harsogta Judith, és felkattintotta a Tiffany-olvasólámpát. Egy alak körvonalai rajzolódtak ki a túldíszített fogadószobában. Egy álmából éppen felvert vörös macska huppant a padlóra. – Aztán iszogatunk egy kicsit.

Anya teljességgel megbabonázott bennünket. Legalább nyolcvanöt éves lehetett, de áttetsző csipkeruhát viselt, hatalmas dekoltázzsal. Úgy feküdt ott, mint egy szexistennő, bájt és Chanel No. 5 parfümöt árasztva magából.

– Örvendek – mondta az idős hölgy, felénk nyújtva ápolt kezét.

Joe-val egy jó órát töltöttünk el a szívélyes hölgyek társaságában, miközben az antik kanapén gubbasztva borozgattunk, kutyák és macskák közé beékelődve.

– Angliában a püspökünk úgy határozott – zengte Judith –, hogy itt is el kell járni a templomukba. Átkozott katolikusok képtelenek egy jó bulit összehozni. Gyorsan helyreraktam a papot, nem így volt, Anya?

Végszóként, mintha csak egyetértene, megkondult a falu harangja. Anya a körmeiben gyönyörködött, és nem is figyelt ránk. Egy felmosórongyhoz hasonlatos szőrös kiskutya egy párnát gyűrt éppen maga alá a földön.

– Nos hát, drágáim! Ha komolyan gondoljátok, hogy ideköltöztök, azt ajánlom, társalogjatok el Kurttal – jelentette ki Judith, és egy telefonszámot firkantott egy egyházi újság hátára. – Ne menjetek el a város egyetlen hitvány ingatlanügynökéhez sem! Szélhámos mind! Kíváncsi vagyok, mire juttok.

Végül megköszöntük Judithnak a vendéglátást, és elbúcsúztunk Anyától. A vörösbortól és a rengeteg kutya- és macskaszőrtől megittasodva támolyogtunk ki az utcára, Kurt telefonszámát szorongatva.

Judith hangja még mindig a fülünkben csengett: *„Megbízható, mint a halál."* Így hát másnap felhívtuk Kurtot. Ő volt a külföldiek nem hivatalos ingatlanközvetítője, és hamisítatlan német. Tökéletesen beszélt spanyolul, angolul viszont meglehetősen régimódi stílusban. Spanyol felesége, Paula ügyvéd volt, üzlettársa, Marco pedig

a helyi képviselő-testület tagja. Ellenállhatatlannak tűnt a felállás. Bíztunk abban, hogy ő a megfelelő ember, aki segít megtalálni A HÁZ-at.

A megbeszélt időben találkoztunk Judith falujának a főterén, az önkormányzat épülete előtt. A padokon spanyol öregemberek ültek, akik közeledtünkre elhallgattak, hogy jobban szemügyre vehessenek minket. Feketébe öltözött nők egy csoportja kíváncsi varjakként fürkészett bennünket. Bemutatkoztunk egymásnak. Kurt kézfogásából rátermettség áradt. Magas volt, egészséges és kimondottan germán típus. Beszéd közben göndör szőke fürtjei ide-oda lengtek, mintha még inkább nyomatékosítanák a szavait.

– Három házat mutatnék – jelentette ki. – Remélem, van elég pénzük. – Majd elindult lefelé.

Izmos lábai ruganyos, hatalmas léptekkel rótták az utcát, míg mi szánalmasan lihegtünk a nyomában. Kétségbeesetten próbáltuk kiszámítani a következő mozdulatát, így minden figyelmünkkel a távolodó hátára összpontosítottunk. Gyakran változtatott váratlanul irányt, aminek az lett az eredménye, hogy Joe-val állandóan egymásnak ütköztünk kétségbeesett igyekezetünkben, hogy lépést tartsunk vele. Úgy festhettünk, mintha egy vicces Stan és Pan-jelenetből léptünk volna elő.

Az első háznak nem volt teteje.

– Ez lenne az? – dörmögte felém Joe a szája sarkából. A szemem forgattam, de nem szóltam semmit. Kurt döbbent reakciónkról tudomást sem véve, határozott mozdulattal, egyszerűen kinyitotta az ajtót.

– Ez jó ház – mondta. – Minden szobája szép nagy.

Hát, ez igaz volt. Az összes szoba világos és levegős volt, ahogy azt egy tető nélküli háztól elvárná az ember. A konyhában csomókban

nőtt ki a gaz a repedt padlólapok rései közül. Megálltunk a hálószobában, és felnéztünk a kék égre.

– Hát, nagyon szép – hebegtem –, de azt hiszem, jobban szeretnénk egy olyan házat, aminek van teteje.

Kurt lenszőke szemöldöke meglepetten rándult össze, mintha szaunát vagy házimozit kértünk volna.

– *Ja,* azt hiszem, a következő ház tetszeni fog. Annak van teteje.

Megkönnyebbültünk, majd Kurt átvitt minket a hegy túloldalára. A ház egymagában állt a bozótos vidéken, egyetlen foszlott pálmafával, mely őrként állt mellette.

– Ez is jó ház. Van teteje és pálmafája. – Kurt kék szeme kihívóan nézett ránk, hogy *ezúttal* vajon milyen hibát találunk.

A tisztesség kedvéért elmondanám, hogy a ház eleje igen lenyűgözően hatott, de elhanyagolt állapotban volt. Joe eltűnt a ház háta mögött, miközben Kurt a kulccsal bajlódott.

Tényleg volt teteje. És pálmafája. Alig bírtam türtőztetni az izgatottságomat. Kurt végre kinyitotta az ajtót és megpróbálta belökni, de az ajtó ellenállt, mire vállal ment neki. Még mindig nem mozdult, így kénytelen volt egy izmos rúgással segíteni a dolgon. Sikerült. Az ajtó kitárult, és Kurttal visszahőköltünk meglepetésünkben. A szoba közepén ott állt Joe.

Nincsenek falai, de van mellette pálmafa

– Hogy jutottál be? – kérdeztem döbbenten.

– Nincs hátul fal. És az egyik oldalon sem.

– Nincs fal, de attól még ez jó ház. Van teteje, és mellette pálmafa – jelentette ki Kurt,

miután felocsúdott a meglepetésből, nyilvánvaló önbizalommal azt illetően, hogy túl fogjuk tenni magunkat ezen az apró kis problémán. Mintha jókedv csillogott volna a szemében.

Folytattuk a ház bejárását. Joe-nak igaza volt, több fal is beszakadt, kövek hevertek mindenfelé. A konyhából rikoltozó madarak szálltak fel, ahogy felzavartuk őket. Puha nyúl- és kecskebogyókon tapostunk. Két elvadult macska repesztett ki egy sarokból, és tűnt el a domboldalban. A hideg szél máshonnan is törmeléket hordott be a házba, mely idővel csinos kis rakássá gyűlt össze.

– Úgy gondolom, olyan házat szeretnénk, aminek van teteje és falai – jelentette ki Joe határozottan, én pedig rábólintottam.

Nem tűnt úgy, mintha Kurtot mindez elkedvetlenítené. Kimentünk a házból, és újra bezárta mögöttünk az ajtót.

– Mi értelme van bezárni az ajtót, ha nincsenek falai? – kíváncsiskodtam.

– Biztosítás – mondta, és félrevetette a szemébe lógó tincseit. – Még van egy ház. Egy nagyon jó ház. Van fala, teteje, de nincs pálmafa. Jöjjenek utánam! – Visszakecmeregtünk a kocsiba.

Légvonalban úgy egy kilométerre, de autóval legalább nyolc kilométerre feküdt a következő falu, El Hoyo. Senkivel sem találkoztunk az úton, miközben Kurt felfelé kormányozta az autót a hegyen, mindig csak felfelé. Majd váratlanul áttért egy egysávos útra, mely veszélyesen kinyúlt a mélység fölé. Erdei fenyők kapaszkodtak a hegyoldalba mélyzöld csoportokban, és olajfák álltak katonás sorokban olyan teraszokon, melyeket a parasztok még emberöltőkkel ezelőtt alakítottak ki. A mandulafák fehér virágjukban pompáztak.

Kurt lelassított, hogy gyönyörködhessünk a látványban. Ahogy letekintettünk, először tárult elénk El Hoyo csodás képe. A falu aznap ködbe burkolózott, mely felszakadozott, amint a szél elkergette

a könnyű felhőket. Tipikusan fehérre meszelt házaival El Hoyo, az apró mór falu sokkal kisebb volt, mint amelyben Judith lakott. A kis település mélyen a völgybe ékelődött, házai egymáshoz simultak, s minden oldalról öreg lejtők védték őket. Nem volt több házak csoportjánál, a legtöbbjük nagyon öreg, és sok közülük elhagyatott. Szűk utcácskák választották el egymástól a házak sorát. A falu közepén tér állt, mely árnyékot adó fákkal, padokkal és szökőkúttal büszkélkedhetett. A templom tiszteletet keltett, de meglepő módon rózsaszínre volt festve. A falu szélén néhány modern ház állt.

Egyszer csak azt vettem észre, hogy még a lélegzetemet is visszatartom, annyira lenyűgöz az elém táruló kép. Kurt felpörgette a motort, és leereszkedtünk a szörnyen kanyargós úton.

Kurt a tér mellett állt meg, és mindannyian kiszálltunk. Néhány unatkozó kutyától és egy kéményből felszálló füsttől eltekintve életnek nyoma sem volt.

– Olyan csend van itt! – sóhajtottam, mire valahol felhangzott egy kakas kukorékolása.

– *Ja,* itt csend van és nyugalom. Itt senki nem zavarja az embert – mondta Kurt. Befordult egy mellékutcán, mi Joe-val a nyomában iparkodtunk, majd olyan hirtelen állt meg, hogy a hátának ütköztünk.

Alonso, az eladó ház tulajdonosa ott állt derűsen az ajtóban. Alacsony volt, erős és göcsörtös, mint az olajfa törzse. Üdvözölt bennünket. Joe és Kurt kezet rázott vele, én viszont megöleltem és arcon csókoltam – egyszer, kétszer, úgy spanyolosan.

Nem sok jóval kecsegtetett ez a teraszos házak közé bepréselődött épület. Kicsinek és kényelmetlennek tűnt, mintha próbálna nagyobb helyett kiszorítani magának a szomszédos házak között. A homlokzat nem volt szélesebb a bejárati ajtónál és egy mellette lévő kis ablaknál. Alonso és Kurt félreállt, mi pedig beléptünk.

3.
Tető alá hozzuk

A nappaliban álltunk és körbetekintettünk.

– Dohos – mondta Joe fintorogva.

– És olyan sötét – tettem hozzá –, még ha ég is a villany.

– Legalább van teteje és vannak falai – próbálkozott Joe, de nem találtam viccesnek.

Kurt és Alonso beszélgetve követett minket. Az alacsony plafonról borzalmas műanyag csillár lógott épp Kurt feje fölött, mintha őrült kalapot viselne a fején. A tűzhely csúnya volt és kicsi, a régi zsír vastagon rászáradt. Az egyik falon rosszat sejtető repedés haladt zegzugos vonalban a padlótól a mennyezetig, mint egy villámcsapás.

– Az ott mi? – kérdezte Joe odamutatva.

– *Terremoto* – hangzott Alonso jókedvű válasza.

– A földrengéskor repedt meg – tette hozzá Kurt.

Joe-val összenéztünk. A földrengés meg sem fordult eddig a fejünkben. Újra megtörténhet? Nem biztonságos a ház?

Alonso Kurtnak mondta a magáét, aki időnként fordított nekünk.

– Azt mondja, megmutatja a tévét. Német gyártmány.

Igyekeztünk izgatottnak tűnni, hogy a miénk lehet a poros, ősrégi tévé, mely kajánul lapult az egyik sarokban.

Lent hagytuk Alonsót és Kurtot, és egy ingatag vasrúdba kapaszkodva, mely korlátként szolgált, felmentünk a lépcsőn. A betonlépcső töredezett és piszkos volt. Az emeleten három szobát találtunk, mindegyiken apró, redőnyözött rácsos ablak. Poros pókhálók feszültek a sarkokban és falmélyedésekben, mintha rongyos viktoriánus csipkék lennének. A rozsdás ágykeretek és penészes matracok még több bogárnak és pókfészeknek nyújtottak menedéket.

– Ez borzalmas! – jelentette ki Joe. – Aki ezt megveszi, az nem normális. Egy vagyonba kerülne rendbe hozni.

– Egyetértek – mondtam. – Szörnyű! Semmi pénzért nem nyúlnék hozzá, olyan gusztustalan.

Visszamentünk az alsó szintre. A nappaliban Alonso és Kurt még mindig csevegett. Folytattuk a felfedezőkörutat. A nappali egy másik szobába nyílott, majd az megint egy másikba, és így tovább. Belezavarodtunk a számolásba. Olyan volt, mint egy nyúlüreg.

Az egyik szobát mintha a hegyoldalba vágták volna bele – sötét volt és ablaktalan, igazi barlangszoba.

– Ez jó lenne hálószobának – mondta Joe. – Fogadnék rá, hogy nyáron is jó hűvös.

– Lehet, de nem nekünk – válaszoltam. Joe nem szólt semmit, és furcsa arcot vágott, amit nem igazán tudtam megfejteni.

Mint a legtöbb spanyol lakóház, ez is valódi mézeskalács ház volt. Joe-nak gyakran le kellett hajolnia, mivel az ajtókat nálunk sokkal alacsonyabb embereknek építették. Füstölt sonka és rozsdás kerti szerszámok lógtak a mennyezetről. A málladozó falakat krumplis-zsákok támasztották.

Az egyetlen fürdőszoba a földszinten volt. Egy miniatűr zöld fürdőkáddal, hozzá műanyag zuhanyfüggönnyel és egy lecsorbult

mosdóval dicsekedhetett, mely furcsa szögben állt az alátámasztó fadarabokkal. A régimódi vécé a magasan lévő tartállyal a hatvanas évekbeli kisiskoláskoromra emlékeztetett. Joe próbaképpen meghúzta a láncot, de az egész a kezében maradt, mire gyorsan a vécé mögé dobta, hogy elrejtse.

– Itt legalább van zuhanyzó – mondta, és elhúzta a zuhanyfüggönyt. Az egész függöny, a sínnel együtt, a padlón kötött ki.

– Ne nyúlj semmihez! – sziszegtem a fülébe. A ház kétségkívül valóságos katasztrófa volt. Visszatértünk a nappaliba, ahol Alonso és Kurt még mindig mélyen elmerült a társalgásban.

– Hol van a konyha? – súgtam oda Joe-nak, de Kurt meghallotta.

– Alonso felesége itt főz – magyarázta Kurt a nyitott tűzhelyet ütögetve.

Tényleg? Ez csodálattal töltött el.

Túlburjánzott kert

A túra még nem ért véget, volt még látnivaló. Alonso olyan szobákat is megmutatott, melyek addig elkerülték a figyelmünket. Egy másik ajtó egy fallal elkerített túlburjánzott kertre nyílott. Körbevezetett két műhelyen és egy egész tűrhető garázson. És még mindig nem végeztünk: egy romos épület és egy körbekerített gyümölcsös – furcsa módon az utca másik oldalán. Minden lepusztult és elhanyagolt volt, de akaratom ellenére kezdtem megbabonázva érezni magam.

A végére értünk. Kurt felénk fordult, szőke szemöldöke és felhúzott válla a válaszunkra várt.

– Nagyon tetszik! Megvesszük – jelentette ki Joe.

Megperdültem a sarkamon, és rémületemben szájtátva bámultam rá.

Amikor vásárlásról van szó, még ha házvásárlásról is, Joe hirtelen felindulásból cselekszik. Nekem listákat kell írnom. Gondolkodási időre van szükségem, hogy mérlegeljek a döntéshez.

De hogy éppen *ezt* a házat? Megőrült? Próbáltam tiltakozni, de egyetlen hang sem jött ki a torkomon.

Képtelen voltam megszólalni, mert váratlan küzdelem zajlott bennem. A szívem harcolt a józan eszemmel. Különös volt, de a ház – minden előzetes figyelmeztetés nélkül – a hatalmába kerített. Azon kaptam magam, hogy őrült sebességgel tervezgetek a szobákat illetően. Hogyan nyissuk meg a konyhát a hátsó kert felé? Valószínűleg tetőteraszokat kellene építeni, hogy élvezhessük a hihetetlen kilátást.

– *Gondolj a rengeteg munkára!* – figyelmeztetett a józan ész. – *Ez a ház egy katasztrófa!*

– *Igen, de képzeld el, milyen lehetne… Képzeld el, hogy ebben a kis faluban élhetnél… Nézd csak a kilátást!* – mondta a szív.

– Éppen feladatot keresünk magunknak – jelentette ki Joe. – Szerintem csodákat tehetnénk ezzel a házikóval. S talán még felhúzhatnánk néhány új házat is a másik oldalon, a gyümölcsös helyén. Most csak egy túlburjánzott kert, amelyik bántja a szemet, a romház pedig kimondottan veszélyes.

– A hivataltól az engedélyt nem lesz nehéz megkapni – mondta Kurt.

A józan ész feladta a harcot. Az sem érdekelte, hogy a falakból szétfoszlott kábelek álltak ki, mint kiszuperált spagettik. A rengeteg kis homokkőkupaccal sem törődött, melyek vakondtúrásként gyűltek össze a szobákban, ahol a málló falak szabályos lavinákat indítottak el.

Igen, túl tudtam tenni magam a hanyatláson. Képes voltam ezt a helyet otthonunkként elképzelni, valamint a következő ötéves – vagy még hosszabb – tervünkként tekinteni rá. A szívem hevesen vert.

Itt volt hát. Megtaláltuk A HÁZ-at.

Ha Kurt örült is a döntésnek, hogy megvesszük a házat, jól titkolta. Ugyanakkor nem vesztegette az idejét. Azonnal leereszkedtünk a hegyről, vissza a városba.

– Mindent hivatalosan kell elrendeznünk – mondta. – Szerencsére a papírmunka rendben van. Alonsónak már van *escritura*ja a házról.

Olvastam már az *escritura*ról, azaz a házakra vonatkozó közjegyzői okiratról. Kevés háztulajdonos foglalkozott ezzel, mivel a legtöbb ház generációról generációra öröklődött. Olyan régi spanyol házat venni, melynek máris rendben vannak a papírjai, igazi ritkaságnak számított.

Kurt meghagyta, hogy menjünk el egy bankba Almeríában, nyissunk bankszámlát, és fizessük ki az előleget. Hatalmas és tágas bankban találtuk magunkat, melyben kényelmes székek sorakoztak. A várakozóknak kis asztalokon cukorkát, ingyenkávét, hamutálakat és magazinokat tettek ki. Magamban összehasonlítottam ezt a zord és barátságtalan angol bankokkal, melyeket oly jól ismertem. Egyből tudtam, melyiket szeretem jobban.

Bemutattak az új banki tanácsadónknak, Lolának. Megint egy meglepetés. Tényleg ő a tanácsadónk? Kedves, fekete hajú és temperamentumos hölgy. Amikor fátyolos hangján (tökéletes angolsággal) megszólalt, az olyan volt, mintha a forró csokoládéba még mézet is csöpögtetnénk. Rajtakaptam Joe-t, ahogy szájtátva bámulja, és bokán rúgtam az asztal alatt.

Semmi formalitás, azonnal közvetlenül beszélgettünk. Hatékony, de csábító stílusában Lola bólintott, hogy kövessük az irodájába, majd segített aláírni a kipontozott helyeket. Felsejlettek bennem a nagyképű öltönyös banki alkalmazottak, akikkel Angliában találkoztam. Nyugat-Sussex hirtelen nagyon távolinak tűnt.

Joe annyi időre abbahagyta a nyáladzást, hogy átnyújtsa a hitelkártyáját az előleg befizetéséhez, és már készen is voltunk. A kocka el volt vetve. Egy rozoga viskóban fogunk élni az Alpujarra-hegység lankái közé ékelődött kis faluban.

Négy hónapunk volt rá, hogy kifizessük Alonsónak a fennmaradó összeget. Mindeközben elkészülnek a hivatalos adásvételi okiratok. Semmi más dolgunk nem volt, mint hogy visszatérjünk Angliába.

– El sem hiszem, hogy megcsináltuk! – kiáltottam fel a bank előtt. – Kifizettük a spanyol házunk előlegét! Bárcsak ne is kellene visszamennünk Angliába! De szívesen itt maradnék örökre!

– Nem lehet – hűtött le Joe. – És ne felejtsd el, hogy ha ideköltözünk, az élet nem lesz habos torta. Ki kell vakarnunk azt a házat, hogy öt év múlva szép hasznot hozzon.

– De ha megszeretjük, talán örökre itt maradunk – próbálkoztam, kitartva az álmom mellett.

– Majd meglátjuk – jelentette ki bosszúsan Joe.

A vakációnk véget ért. Vissza kellett térnünk Angliába tervezgetni és várni, hogy a papírok rendben legyenek. Ideje volt a zafírkék eget acélszínűre cserélni.

Miután visszatértünk Angliába, belefogtunk az előkészületekbe. Találtunk egy ügynökséget, amelyik kézbe vette a házunk kiadását.

Az interneten keresztül pénzt utaltunk át az érzéki Lolának a spanyol bankba. Intenzív spanyol nyelvtanfolyamokra jártunk. Vártunk, amíg a tél tavaszba fordult. És végre-valahára megszólalt a telefon.

– Halló!

– Itt Kurt.

– Ó, jó napot, Kurt! Hogy van?

– Kösz, jól. Már csak a papírokat kell aláírniuk. Megbeszéltem az időpontot a közjegyzővel. Május 23., 12 óra.

– Rendben. Nézek repülőjegyet és… – De Kurt már le is tette.

Így történt, hogy május 23-án a közjegyző irodájában találtuk magunkat. Ablakredőnyök fogták el a napfényt, és fényes, fluoreszkáló fénycső vibrált a falon. Egy hatalmas, polírozott, ovális asztalt ültünk körül. A közjegyző fontosságról árulkodó bársonyszékben elnökölt, míg mi, többiek piros műanyag székeken foglaltunk helyet. Rajtunk kívül ott volt még Kurt, az üzlettársa, Marco, az érzéki Lola és Kurt ügyvéd felesége, Paula. Szemben velünk a legszebb ruháikban Alonso és a felesége, három felnőtt fiuk és azok feleségei, a lányuk és a vejük ültek – mint verebek a dróton.

A közjegyző az előtte lévő papírkupacot rendezgette, majd mutatóujját a szájához emelve csendre intett minket. Alonso családja azonnal abbahagyta a csicsergést, és mind mozdulatlanul figyeltek. Ahogy a rend helyreállt, a közjegyző belekezdett mondandójába. Lassan felolvasta az ingatlan okmányait, mind a tizenhat oldalt. Akár a részecskegyorsító használati utasítását is olvashatta volna, úgysem értettünk belőle semmit. Én eközben azzal szórakoztattam magam, hogy a többieket figyeltem. Kurt egyenes háttal ült, maga elé nézett, és időnként fejének egy mozdulatával megszabadult a szemébe lógó szőke hajtincstől. Ügyvéd felesége, Paula pillanatonként

bölcsen bólogatott. Marco unottnak tűnt, és állandóan a torkát köszörülte. Alonso derűs arccal ült, de nyilvánvalóan bizonytalannak érezte magát. Felesége és lánya kézen fogva ült, és sűrűn egymásra néztek. Csak a vejük figyelt feszülten, félrebillent fejjel, és a közjegyzőről időnként lopva ránk pillantott.

Végül minden papírt aláírtunk, és az érzéki Lola számos bankjegyköteget varázsolt elő az aktatáskájából, melyeket Alonso elé tolt. De mielőtt Alonso kinyúlt volna értük, veje keze héjaként csapott le, és elállta az útját. A közjegyző további papírokat olvasott fel, miközben Alonso veje hangos zizegés közepette számolta a pénzt. Paula és a közjegyző véglegesített még néhány apróságot, a pénz pedig tovább zizegett.

Nem figyeltük, hogy végül ki tette el a bankjegyeket, de végre a kezünkbe kaptunk egy hatalmas kulcscsomót. Erre, akár egy jelre, teljesen más hangulatba kerültünk mindannyian. A tranzakció befejeződött, és ünnepélyes mosoly ült ki az arcokra. Székek csikorogtak, ahogy talpra szökkentünk. Ünnepi kézrázogatás és hátbaveregetés vette kezdetét. A nőket megölelgették és megcsókolgatták.

Kurt és Marco ment el utoljára.

– Köszönjük, Kurt – mondtam. – Köszönjük, hogy mindent ilyen hatékonyan elrendezett.

– Örülök. Már félig előkészítettem az áramot és a vizet.

Újra kezet ráztunk, és Kurt Marcóval együtt távozott.

Nem megyünk vissza: van egy házunk egy kis spanyol faluban. Már nem kapaszkodtam annyira a kulcscsomóba, hanem örömtáncot lejtettem a járdán.

– Spanyolországba költözünk! Spanyolországba költözünk! Nincs több Anglia! Nincs több eső!

A járókelők mosolyogva néztek, Joe csak a fejét rázta.

– Ne fecséreld el az összes energiádat! Ne felejtsd el, mennyi munka vár még ránk a héten! – szólt.

Mivel Angliában akkor volt a tavaszi szünet, hagytunk magunknak egy hetet Spanyolországban. Most már a kezünkben voltak a ház kulcsai, így a hetünk sűrűnek ígérkezett. Nyáron már szerettünk volna beköltözni, és azt terveztük, hogy kitakarítunk, ami egy hét alatt szinte lehetetlennek tűnt.

Első dolgunk az volt, hogy vettünk egy talicskát az egyik bevásárlóközpontban. Úgy tűnik, Spanyolországban az összes talicska rikító sárga, a rúdjuk pedig zöld. Lefényképeztem Joe-t, ahogy áttolja a bolton, de azt a képet – vagy bármelyik másikat, melyet azon a héten készítettünk – soha nem láttuk többé.

A hotelszobánk a harmadik emeleten volt, és a kertre nézett. Reggel én ébredtem fel elsőként, és sehol sem találtam a táskámat.

– Joe! Nem láttad a táskámat? Úgy emlékszem, a széken hagytam, de most sehol sem találom.

– Nem láttam! Ha minden alkalommal, amikor elveszted a táskádat, kapnék egy eurót, már gazdag ember lennék. Biztos itt van valahol. Kimentél reggel az erkélyre?

– Nem. Miért?

– A tolóajtó félig nyitva van.

Joe még jobban elhúzta, majd kilépett a teraszra. Pontosan akkor lépett ki a szomszéd erkélyre a mellettünk lévő szobában lakó férfi.

– Jó reggelt! – köszöntötte Joe nyújtózkodva.

– Önnek is! Épp a nejem elől menekülök. Már megint nem találja azt a francos táskáját!

– Ugye viccel? – nevetett Joe. – Az enyém is éppen a táskáját keresi.

Beletelt néhány másodpercbe, mire mindkettőjüknél leesett a tantusz. Tágra nyílt szemmel bámultak egymásra.

Fűszeres mediterrán mártás

Finoman fűszeres, kellemesen könnyű mártás, aperitif mellé vagy büféreggelihez kitűnő

1 nagy bögre csicseriborsó (nem szárított)
175 ml olívaolaj
só
1 teáskanál bors
2 evőkanál kömény
2 teáskanál csípős paprika

A csicseriborsót és az olívaolajat tegyük nagy tálba, és turmixoljuk simára. Keverjük hozzá a sót, a borsot és a köményt. Fontos közben megkóstolni, hogy kell-e még hozzáadnunk köményt.
Töltsük át egy másik tálba, és szórjuk meg a tetejét még több köménnyel és csípős paprikával. Majd tegyük a fagyasztóba 10 percre, hogy valamennyire összeálljon.

Nyers répa-, uborka-, paprika- és zellerszeletekkel tálaljuk.

4.
Paco és Bethina

Joe és a szomszéd úriember egyszerre ragadta meg az erkély korlátját, és hajolt ki rajta. Tisztán látszottak a fekete nyomok a fehér falon. Valaki éjjel leverte a falat, miközben felkapaszkodott az erkély korlátján.

Joe és hotelszomszédunk a falon lévő cipőnyomokra, majd egymásra meredt.

– Nyitva találták reggel a tolóajtót? – kérdezte a férfi.

– Igen – válaszolta Joe. – Azt hiszem, kiraboltak minket.

Valóban ez történt. A táskámat ellopták, a benne lévő mobiltelefonnal és fényképezőgéppel együtt. Eltűnt a pénztárcám. Joe visszament az erkélyre, és észrevett valamit. A tolvajok, akik valószínűleg gyerekek voltak, a kifosztott táskát egy korlátra akasztották. Talán még szerencsésnek is mondhatjuk magunkat, hogy nem vitték el a címekkel teli noteszemet, az útlevelemet és a visszaútra szóló repülőjegyeinket. Akkor is sokként ért minket mindez. Ráadásul rengeteg időt elpocsékoltunk, mivel meg kellett várnunk a helyszínelő rendőröket, majd pedig vallomást kellett tennünk a rendőrségen. Sokkal hasznosabban eltölthettük volna az időt a ház takarításával.

– Hát ennyit arról, hogy Spanyolországban egyre kevesebb a bűncselekmény! – dörmögte Joe, amint kiléptünk a rendőrségről. A betörőket persze soha nem fogták el.

Minden áldott nap felmentünk autóval az új házhoz. Dohos volt, és elhanyagolt. Fecskefészkek díszítették a bejárati ajtó felett a verandát. Odabent csótányok menekültek szanaszét a sötét sarkokba. Pókhálók lógtak a plafonról. Minden szoba tele volt Alonso otthagyott holmijával. A kertben a gaz – Alonso távollétét ünnepelve – a derekunkig ért. Mint az Amazonas őserdeiben járó felfedezők, úgy vágtunk csapást a kerten keresztül a hátsó kaputól a leendő konyhaajtóig.

A talicska nagyon jó szolgálatot tett. Teletömtük a házban található kacatokkal: régi képekkel, elkorhadt szekrényekkel, darázsfészkekkel, különös szerszámokkal, ketrecekkel, penészes matracokkal és az utolsó vacsorát ábrázoló csorba porcelánnal. Az ócskaságokat átszállítottuk a másik oldalon lévő gyümölcsösbe. Ekkor következtek a nagyobb bútordarabok. A rozsdás vaságyak szétszedése nem okozott gondot, sem az, hogy kivittük a törött asztalokat és székeket. (A beígért német televíziót sehol sem találtuk – valószínűleg Alonso veje csaklizta el.) A sárga, fényes, műanyag kanapé azonban nagy kihívást jelentett.

Kizárólag úgy tudtunk megszabadulni tőle, ha kiráncigáljuk a bejárati ajtón, végig az utcán, fel a következő utcán, és úgy át a gyümölcsöskertbe. A nap tűzött, a kanapé nehéz volt, az utca pedig meredek. Verítékezve és zihálva álltunk meg félúton. Joe visszament a házba innivalóért. Ott ültünk az utca közepén a kanapén, és dobozos kólával frissítettük fel magunkat. Hátradőltünk, és már nem is kapkodtuk úgy a levegőt, hanem a látványban gyönyörködtünk. Egy kivénhedt tranzisztoros rádióval babráltam, amelyet szintén

kidobni készültünk, ám egyszer csak megszólalt. A belőle áradó recsegő zene megtöltötte a levegőt.

– Így kell élni! – jelentette ki Joe, a napon sütkérezve és a kóláját kortyolgatva.

Én behunyt szemmel bólintottam, élvezve a pihenőt és a nap meleg sugarait. Lábamat Joe ölébe tettem, kéjesen nyújtózkodtam, és a lábujjaimat tornáztattam. Ekkor találkoztunk először Pacóval.

Az alacsony, munkaruhát viselő Paco, aki korunkbeli lehetett, befordult a sarkon, és döbbenten megállt előttünk. Majd napbarnított arcára széles mosoly ült ki. Felpattantunk a kanapéról, elzártuk a rádiót, és kezet fogtunk.

– *Los Ingleses!* – kiáltotta hahotázva, miközben hosszasan rázta a kezünket, és hátba veregetett. Rögtön utána igyekezett a felesége, köténnyel a derekán. Gömbölyded volt, mint egy Teletubby, rózsás arcú és mosolygós. Még több kézrázás és spanyol puszilkodás következett.

– *Soy Paco* – mutatott magára kérges ujjával, majd pedig feleségére bökött –, *Bethina*.

Mi is hasonlóképpen bemutatkoztunk.

– Á, Joe és Víki – ismételte el Paco.

Hogy ne gondolják azt, az angolok az utca közepén szoktak egy kanapén pihenni és zenét hallgatni, rossz spanyolsággal és mutogatással próbáltunk mindent megmagyarázni. Spanyoltanulmányaink nem készítettek fel az ilyen helyzetekre. Úgy tűnt, Paco megértette,

A „gyümölcsös”

hogy a kanapét a szemközti gyümölcsösbe cipeljük. Bólintott, de Alonso kanapéját egy kézmozdulattal gyorsan el is elintézte.

– Gyertek velünk!

A kanapét ott hagytuk az út közepén. Paco karon ragadta Joe-t, és elindultak lefelé, mi pedig Bethinával hasonlóképpen követtük őket.

Épp mielőtt a házunkhoz értünk volna, megálltak, és kitártak egy ajtót a miénk mellett. Akkor jöttünk rá, hogy ők a közvetlen szomszédjaink. Betessékeltek minket a kicsi házba. Micsoda különbség! Míg a mi házunk poros és dohos volt, az övék gyógyfüvektől illatozott, és a falai fehéren csillogtak. Rendezett sorokban bekeretezett családi fényképek lógtak, az asztalon vadvirág állt egy vázában.

– Ugye esztek és isztok valamit? – kérdezte Paco, és már le is nyomott bennünket a székre. – Van itt valami, amit ki kell próbálnotok.

– Köszönjük – hebegtük, miközben egy címke nélküli üveggel viaskodott. Addig küzdött vele, amíg a dugó egy megnyugtató pukkanással meg nem adta magát.

– Házi! – jelentette ki büszkén, és csettintett egyet. – Az andalúziai szőlőben benne van a nap íze.

– *Delicioso* – mondtam a bort kortyolgatva. – Nagyon finom! – És tényleg az volt.

– A múlt év nagyon jól sikerült: rengeteg eső tavasszal, majd hosszú forró nyár. Szeptemberben megmutatom, hogyan készítjük a bort. Eljöttök a *cortijó*mba, és látni fogjátok, hogy *kell* bort készíteni.

– Köszönjük! Pompás lesz!

– És most ezt is meg kell kóstolnotok! – Elvörösödött, ahogy megpróbálta kinyitni a második számú üveget. – Ez eggyel előbbi évjárat, és szintén nagyon jó.

Gyorsan kiürítettük a poharainkat, és odatartottuk, hogy Paco újratöltsön. Én nem éreztem különbséget, de valóban finom volt.

– Aha! Na, most ezt is meg kell kóstolnotok! Mit gondoltok róla?

Megküzdött a harmadik üveggel is, és végül győzedelmeskedett. Joe-val engedelmesen kiürítettük a poharunkat, és várakozóan odanyújtottuk. Paco, az erőfeszítéstől még mindig zihálva, belelöttyintette a hármas számú bort a poharunkba. Megkóstoltuk, és elismerően bólintottunk.

– *Delicioso* – mondtam, bár semmi különbséget nem éreztem az előző kettőhöz képest.

– *¿Delicioso?* – háborodott fel Paco. – Még hogy *delicioso?* Ez a barátom, Juan Pedro bora, vacak lőre! Látjátok, az enyém milyen tiszta, és nézzétek meg az ő borát! Zavaros, nem?

Rémülten meredtünk a három üvegre. Összehasonlítottuk őket, de mind ugyanúgy festett.

– Pfuj! – Akkorát csapott az asztalra, hogy ijedtemben ugrottam egyet, és a poharak egymásnak ütődtek. – Juan Pedrónak elképzelése sincs a borkészítésről! Tőlem kéne tanulnia! Próbáltam megmutatni neki, hogyan kell jó bort csinálni, de vajon végighallgatott? Hát nem!

– Igen, én érzem a különbséget – jelentette ki Joe, s ezzel végképp elárult engem. – A te borod sokkal tisztább és sokkal jobb ízű.

Paco arca újra ragyogott, a dühe elszállt.

– Nők! – ölelte át Joe vállát. – Mit tudnak a jó borokról?

Bethina kis konyhájában csörömpölt, amíg idebent csak úgy folyt a vörösbor. Az asszony tányérokon füstölt sonkát, paradicsomot, sajtot és kenyeret hozott be, és leült mellénk az asztalhoz. Teste nagy része túlcsordult a széken.

Bethina sonkás, paradicsomos, fokhagymás pirítósa

Jamón, tomate y ajo con pan

kenyérszeletek
(ferdén szeletelt bagett)
1 fokhagymagerezd, félbe vágva
1 nagyon érett paradicsom
sonkaszeletek (füstölt sonka vagy amilyet szeretnénk)
extraszűz olívaolaj

Melegítsük elő a grillt.
Pirítsuk meg a kenyeret, majd dörzsöljük bele a fokhagymát, amíg még meleg. Ezután dörzsöljük bele a félbe vágott paradicsomot. Jól csavarjuk ki a húsát. Ezután szórjuk meg egy ki sóval és frissen őrölt borssal.

Csepegtessünk rá extraszűz olívaolajat, és koronázzuk meg a sonkával.

Kezdetét vette az első komoly spanyol nyelvleckénk. Bár nagyjából értettük, amit ők mondtak, nehezen tudtunk mondatokat fogalmazni. Hálás voltam azért, hogy a betörők meghagyták a spanyol–angol szótáramat, amit azóta is a zsebemben hordtam.

Teljesen izgalomba hoztuk Pacót és Bethinát. Tudni akarták, milyen munkát végeztünk Angliában, miért költöztünk Spanyolországba, és vannak-e gyerekeink.

– *Nuestros niños*, a gyerekeink – mondta Bethina a három bekeretezett képre mutatva, és kerek arcán gödröcskék jelentek meg. – Ő Diego, harminckettő. Paradicsomot termel, Andalúziában a legjobbat! Diego paradicsomai a világ minden részébe, még Angliába is eljutnak. Ezeket is a fiam, Diego termesztette!

– Nagyon finomak!

Joe és Paco autókról kezdett el beszélgetni. A Range Rovereket vitatták meg, és egyetértettek, hogy kitűnő autók.

– Ez pedig Sofía – folytatta tovább Bethina. Egy pillanatra megállt, és szomorúan csóválta a fejét. – Huszonnyolc éves, és nincs férjnél.

Sofía arca mosolygott le ránk a falról. Nagyon szép volt. Keskeny arc, nagy, kifejező szem, fényes sötét haj.

– Nincs férjnél? – kérdeztem meglepetten.

– Huh! – ordította Paco, és ismét az asztalra csapott. A Range Roverek nem érdekelték többé, ahogy a haragját önfejű lányára zúdította. – Már férjhez kellett volna mennie! De mindig talál valami hibát a fiúkban, akikkel összehozza a sors.

– *Claro* – tette hozzá Bethina. – Igaz.

– A fiú túl sovány vagy túl kövér, nem a megfelelő ruhákban jár. Egy sem elég jó! – Egyértelmű volt, hogy Pacót érzékenyen érinti a dolog. – Sokszor találkozott már kedves fiúkkal, de egyiket sem akarja férjének!

Bethina bólintott.

– *Claro* – mondta.

– És a harmadik kép? – próbálkoztam, hogy témát váltsunk végre. – A kisfiú?

– Ah – sóhajtotta Bethina elérzékenyülve. Majd megállt, szégyenlősen elnevette magát, és lopva a férjére pillantott. Paco rosszkedve azonnal elpárolgott. Az arca büszkeségtől ragyogott, és kidüllesztette a mellét.

– Ő a mi kis meglepetésünk, az Istentől való ajándékunk – mondta. – Kis Paco. Még csak nyolcéves.

A végszóra kis Paco viharzott be a házba. Sötét bőre volt, és sötét haja, a szemében pedig ugyanaz a huncutság, mint az édesapjáéban. Alig vett rólunk tudomást, izgatottan tette le legújabb szerzeményét az asztalra.

– Mama! Papa! Nézzétek, mit fogtam!

Hatalmas, élénkzöld tücsök volt. Egy pillanatra mindenki visszafojtotta a lélegzetét, és csak bámult, a tücsköt is beleértve. Majd szegény teremtés megérezte a szabadság lehetőségét, összeszedte magát, és beleugrott a sonkás tányérba. Bethina ijedtében sikított egyet,

talpra szökkent, és a székével hátrálni kezdett. A tücsök baljósan bámult ránk, és nekifeszült a következő ugrásnak.

Paco villámgyorsan elkapta az egyik kezével, míg a másikkal fülön ragadta a fiát.

– *Pacito!* Mit képzelsz? Vendégeink vannak! – Mind a tücsköt, mind a kisfiút kipenderítette az utcára.

Bethina nem örült a fia viselkedésének. Utánament, beállt az ajtóba, még a fény sem férkőzött be, és veszekedett. Nem nagyon értettük, mit mond, de az üzenet egyértelmű volt. Nem lehet bejönni! Kisfiúk tücskökkel kint maradnak.

Sokat tanultunk aznap. Megtudtuk, hogy a házak nagy részét csak hétvégén vagy a nyári hőségben lakják. Hogy Paco teherautósofőr, és rokoni kapcsolatok fűzik szinte mindenkihez a faluban. Hogy csak három telefon van összesen – szerencsére az egyik a miénk. És hogy az októberi fiestát nem szabad kihagyni.

Még valami szembetűnt aznap. Paco borospoharai mágikus tulajdonsággal bírtak: amint megittuk a tartalmukat, misztikus módon mindig újratöltődtek – egy centi alá soha nem esett a bor szintje. Talán ez lehet a magyarázat arra, hogy nem emlékszem, hogyan jöttünk le aznap a hegyről. Fel tudom még idézni az öleléseket és a puszilkodást, halványan még azt is, hogy a sárga kanapét leraktuk a gyümölcsösben, ahogy terveztük, de a visszaút a hotelig a felejtés homályába vész.

És még egyszer utoljára visszatértünk Angliába. Két eszeveszett hónapot töltöttünk tanulással, pakolással, a költözködés megszervezésével, a felesleges dolgok eladásával. Kívül a megszokott életét éli az

ember, de belül titokban már az új élet megszállottja. Gondolni sem tudtam másra, mint a spanyolországi életünkre.

Ropogós burgonya fűszeres paradicsomszószban

Patatas bravas

4 személyre

1 kg meghámozott burgonya, 2 cm-es kockákra vágva
1 kis hagyma, finomra aprítva
2 gerezd fokhagyma összezúzva
só és frissen őrölt bors
500 g paradicsom
3 teáskanál paprika
¼ teáskanál Cayenne-bors
¼ teáskanál finomra vágott kakukkfű
1 teáskanál paradicsompüré
olívaolaj a sütéshez
apróra vágott petrezselyem
a díszítéshez

Félig főzzük meg a burgonyát, úgy 5-10 percig. Öntsük le róla a vizet. Egy percig hagyjuk, hogy elpárologjon belőle a gőz, majd jól rázzuk össze az edényben. Ettől szépen megrepedezik a külseje. Tegyük félre.
Készítsük elő a paradicsomokat úgy, hogy az aljukat bevágjuk keresztirányban, majd 10-15 másodpercre helyezzük forrásban lévő vízbe. Ezt követően mártsuk őket hideg vízbe, hogy a héjukat könnyedén eltávolíthassuk. Ezután vágjuk össze a paradicsomokat.
Dinszteljük a hagymát, amíg meg nem puhul, majd adjuk hozzá a fokhagymát, a paprikát, a kakukkfüvet, a Cayenne-borsot, és főzzük még néhány percig.
Adjuk hozzá az összevágott paradicsomot és a paradicsompürét, és fedő nélkül főzzük addig, amíg a szósz össze nem áll (kb. 20 percig). Főzés közben tegyük hozzá a sót és a borsot ízlés szerint. Ha a szósz túl sűrűnek tűnik, adjunk hozzá egy kis vizet.
Közben hevítsük fel újra az olajat, és süssük a burgonyát aranybarnára. Ettől ropogós lesz a külseje, és nem szív fel annyi szószt. Legyen szép ropogós a külseje, és puha, könnyű a belseje.

Úgy szolgáljuk fel, hogy tegyük a burgonyát egy szervírozótálra, és annyi fűszeres szószt öntsünk rá, hogy ellepje. Szórjuk meg apróra vágott petrezselyemmel.